

James Patterson
en David Ellis

Moordhuis

Vertaald door Waldemar Noë

2017
AMSTERDAM

Voor Matt, Libby en Zach Stennes

PROLOOG

Bridgehampton, 1995

Als hij zijn ogen opent is het nog donker buiten. Er komt koele, knisperende lucht door het open raam naar binnen. Hij staat meestal een uur later op, maar hij heeft een onrustige nacht achter de rug. Sterker nog, hij vraagt zich af of hij sowieso wel heeft geslapen.

Hij ziet de lange trombonekoffer in een hoek van de slaapkamer staan en zijn hart begint sneller te kloppen. Al die repetities, al die uren dat hij oefende tot zijn handen en schouders er pijn van deden, tot zijn hoofd ervan klopte, al die voorbereidingen om naar vandaag toe te werken. En nu is het zover!

Hij poetst haastig zijn tanden en trekt zijn Halloween-kostuum aan. Hij pakt de trombonekoffer en zijn rugzak; vervolgens loopt hij zachtjes de trap af om zijn moeder niet wakker te maken.

Hij doet twee boterhammen in de broodrooster en schenkt een glas melk in. Hij drinkt het glas leeg, maar laat de toastjes onaangeroerd. Zijn maag is in hevige beroering. Hij zal wel iets eten na zijn optreden.

Het is nog steeds donker en frisjes als hij het huis verlaat; de rugzak over zijn schouder en de trombonekoffer in zijn linkerhand. Aan het eind van de straat kijkt hij naar rechts, waar hij in de verte de mist van de Atlantische Oceaan kan zien, donker en eindeloos. Zoals altijd kan hij zijn blik niet van het huis aan de kust afhouden; het verdoemde landhuis op de heuvel, dat hem zelfs op deze afstand bespot.

No one ever leaves alive
The house at 7 Ocean Drive

Er gaat een rilling door hem heen. Hij schudt het van zich af en loopt in noordelijke richting verder over Ocean Drive. Vanwege het gewicht wisselt hij de trombonekoffer af tussen zijn linker- en rechterhand, hij wil niet dat het zijn optreden van vandaag zal beïnvloeden.

Hij leeft op als de zuidkant van het schoolcomplex in zicht komt. De ochtendlucht begint op te warmen, wat een aangename verandering is. De zon schittert tussen de boomtoppen door. Een kleurenpracht van bladeren ruist in de wind. Hij onderdrukt de neiging om als een enthousiast jongetje rond te springen.

Want hij is geen jongetje van acht of tien meer.

Hij is hier als eerste, precies zoals hij had gepland, op een enorm grasveld dat naar het honkbalveld en het schoolplein aan de zuidkant van het schoolgebouw leidt. Geen bomen, geen struikgewas, geen muurtjes – minstens een voetbalveld lang.

Hij loopt naar de bosrand aan de oostzijde en vindt een geschikte plek. Hij opent de trombonekoffer en haalt het geweer eruit. Het is al geladen.

Hij houdt het geweer in zijn handen en haalt diep adem om weer rustig te worden. Zijn hart slaat als een bezetene; het beneemt hem de adem en zijn ledematen trillen ervan.

Hij kijkt naar het Star Wars-horloge dat hij over zijn kostuum draagt. De eerste bel zal zo klinken. Sommige leerlingen zullen vroeg arriveren en zich bij de achterdeur verzamelen; er zullen groepjes worden gevormd en de kleine kinderen zullen op het schoolplein een bal schoppen of een frisbee werpen.

Maar het zijn niet de kleine kinderen die hij wil hebben.

Hij werpt nog eens een blik op zijn horloge; Darth Vader vertelt hem dat het bijna tijd is. Eigenlijk had hij zich als Darth willen verkleeden, het leek hem een passende vermomming maar het was te onhandig met de grote helm – hij kon nauwelijks iets door de telescoop zien toen hij het uitprobeerde.

Hij verliest zichzelf in gedachten, fantasieën, in de dansende bladeren en hij moet opeens opschieten. Ze komen eraan. De kleine kinderen houden stuiterend van opwinding de hand van hun vader of moeder vast. Superman en Batman en Aquaman, vampiers en clowns, poezen en konijnen, Doornroosje en Sneeuwvitje en Tinker Bell, Pocahontas en Woody uit *Toy Story*, Ronald Reagan en ook nog Simba uit *The Lion King*, en daar is mister Spock...

En dan volgen de grotere kinderen uit de hoogste klassen; ze hebben wat obligate strepen schmink op hun gezicht en soms iets bijzonders aan, maar over het algemeen voelen ze zich te stoer om zich zo uit te dossen als de kleintjes.

‘Showtime,’ zegt hij. Hij had dat woord eens in een film gehoord die hij niet werd verondersteld te zien, en hij vond dat het gaaf klonk. Zijn lichaamstemperatuur begint nu op te lopen onder zijn kostuum.

‘Showtime,’ zegt hij nog eens en hij legt het geweer op zijn schouder. Maar nu hoort hij dat zijn stem zelfverzekerd en dwingend klinkt en dan verandert alles; het is of er binnen in hem een knop is omgedraaid. Er valt een weldadige rust over hem heen: kijk naar hem! Kijk hoe hij doodgemoedereerd uit het bos tevoorschijn komt, zijn geweer in de aanslag, hoe hij richt en schiet en doorlaadt. Richt, schiet en doorlaadt terwijl hij in de richting van de nietsvermoedende groepjes loopt. De knal nadat hij de trekker overhaalt is de geweldigste sensatie die hij ooit heeft gevoeld.

Jimmy Trager slaakt een kreet van pijn en verrassing als hij achterover op de grond valt. Roger Ackerman, die eikel, grijpt naar zijn arm en gaat onderuit in de bladeren.

Hij bevindt zich op het grasveld en knielt om beter te kunnen richten. De lucht is vol van geschreeuw en gegil terwijl vijftig, zestig kinderen zich als kakkerlakken in alle richtingen verspreiden, ze botsen tegen elkaar op en struikelen over elkaar; ze smijten hun rugzakken weg en bedekken hun hoofd; ze weten niet goed waar ze heen moeten, ze kijken vertwijfeld om zich heen en

weten niets anders te doen dan weg te rennen – weg, weg, weg...

‘Bij de bomen!’ schreeuwt een ouder.

‘Bij de parkeerplaats!’ roept een ander.

Hij schiet en laadt het geweer door voor een volgende ronde. De kinderen zijn door blinde paniek bevangen. Hun gegil klinkt als muziek. Hun afgrijzen is zijn zuurstof. Kon dit moment maar eindeloos voortduren, denkt hij.

Zes, zeven, acht liggen er op het grasveld. Iets verderop nog eens zes.

Dan heft hij met dramatische flair het geweer op en wacht een moment, een enkel moment om dit heerlijke tafereel op zich in te laten werken; de macht die hij heeft, de ravage die hij heeft aangericht. Zoiets heeft hij nog nooit gevoeld. Het is een onbeschrijflijke kick, dit opgewonden gevoel dat door hem heen stroomt. Zijn blikveld wordt wazig en het duurt een moment voor hij zich realiseert dat het niet door de wind komt, maar dat het zijn eigen tranen zijn.

Er zijn waarschijnlijk nog plastic balletjes over in zijn luchtdrukgeweer, maar de tijd begint te dringen. Er zullen docenten naar buiten komen. De politie zal gebeld worden. En hij heeft trouwens zijn doel bereikt. Alleen maar wat oppervlakkige verwondingen.

Maar, wauw, dat was kicken!

En ik ben nog maar twaalf jaar, denkt hij. Jullie zullen nog wat meemaken.

BOEK 1

Bridgehampton, 2011

1

Noah Walker balanceert voorzichtig op het dak van zijn huis; nadat hij zeker weet dat hij goed staat, doet hij de Yankees-honkbalpet af om in de vroege junizon het zweet van zijn voorhoofd te vegen. Hij vindt het geen probleem om aan een dak te werken, maar het is anders als het je eigen huis is; als je op het dak van je eigen huurwoning staat omdat het eeuwen zal duren voordat de huisbaas er iets aan doet, en hij heeft genoeg van de vochtplekken in het plafond.

Hij haalt een hand door zijn dikke golvende haar. Paige noemt het de 'Matthew McConaughey-look'; ze vindt ook dat hij dezelfde bouw heeft. De vergelijking wordt al jaren gemaakt en het doet hem weinig. Het heeft hem nooit veel kunnen schelen wat iemand van hem vond of over hem zei. Had hij dat wel gedaan, dan zou hij niet meer hier in de Hamptons wonen.

Hij hoort het knerpen van autobanden op de weg, het gebrom van een krachtige en gesmeerd lopende motor. De ongeplaveide wegen die op de Sag Harbor Turnpike uitkomen zijn op zijn zachtst gezegd ongelijk, soms hobbelig en soms ronduit verraderlijk. Niet zoals de wegen bij de oceaan, met de enorme landhuizen waar de rijken hun zomers doorbrengen. Niet dat hij zich laatdunkend zal uitlaten over de beau monde; vanaf mei tot augustus verdient hij met zijn klussen twee keer zoveel als de rest van het jaar bij elkaar. Hij repareert wat er gerepareerd moet worden. Hij graaft als er gegraven moet worden. Hij slikt hun hooghartigheid.

‘Paige,’ zegt hij hardop. Even later ziet hij een zwarte Aston Martin-cabriolet over zijn oprit rijden en naast zijn negentien jaar oude, opgelapte Harley stoppen. Dat is niet slim van haar, ze zou voorzichtiger moeten zijn. Maar de mensen die hier in de bossen wonen, bemoeien zich niet met de rijken, dus is er weinig kans dat Paiges echtgenoot John Sulzman ervan zal horen. Het is niet zo dat zijn burens Sulzman op een feestje van de beau monde zouden treffen. Mensen zoals hij komen niet dichterbij een smoking dan het kijken naar pinguïns op Discovery Channel. Dezelfde postcode, maar een andere wereld.

Als Paige met al haar gratie uit de cabriolet stapt, voelt hij de primitieve hunkering die hem altijd overvalt als hij haar ziet. Paige Sulzman is een van die personen bij wie schoonheid iets vanzelfsprekends is; ze hoeft er niets voor te doen, terwijl anderen er een dagtaak aan hebben. In haar stippeltjesjurk en een witte hoed op ziet ze er helemaal uit als een dame uit de hogere kringen van Manhattan, ware het niet dat ze oorspronkelijk uit de provincie komt en haar gevoel voor proportie en bescheidenheid niet heeft verloren.

Paige. Ze heeft iets verfrissends. Ze is een natuurlijke schoonheid met haar glanzende blonde haar en dat waanzinnige figuur, haar wipneusje en die prachtige bruine ogen. Maar het is niet alleen haar uiterlijk. Ze is scherpzinnig en kan om zichzelf lachen, daarbij heeft ze de manieren van een welopgevoed meisje. Ze is een van de meest oprechte en respectabele personen die hij ooit heeft ontmoet.

En ze is ook nog eens goed in bed.

Noah klimt via de achterkant naar beneden en ontmoet haar in het huis. Ze snelt op hem af en drukt haar lippen op de zijne, haar handen op zijn ontblote bovenlijf.

‘Ik dacht dat je in Manhattan was,’ zegt hij.

Ze trekt een spottend pruilmondje. ‘Wat is dat nu voor een begroeting, jongen. Wat dacht je van “O, Paige, wat ben ik blij je te zien!”?’

‘Ik *ben* blij je te zien.’ En dat is hij. Hij heeft Paige voor het

eerst opgemerkt toen hij drie jaar geleden de dakgoten van de Sulzman-villa schoonmaakte. Sindsdien kon hij haar niet meer uit zijn hoofd zetten. Het is pas zes weken geleden dat zijn droom uitkwam.

Het vooruitzicht Paige te zien is altijd opwindend en beangstigend. Opwindend, omdat hij nog nooit iemand heeft ontmoet die het vuur in hem zo hoog doet oplaaieren als zij. Maar het is ook beangstigend, omdat ze met John Sulzman is getrouwd.

Maar dat kan nu wachten. De elektriciteit tussen hen is voelbaar. Zijn grote ruwe handen glijden langs de contouren van haar jurk, ze masseren haar prachtige borsten en strijken over haar zijdeachtige haar terwijl ze zacht kreunt en de ritssluiting van zijn spijkerbroek naar beneden trekt.

‘Ik ga hem verlaten,’ zegt ze als haar snelle ademhaling een moment stopt. ‘Ik ga het doen.’

‘Dat kun je niet doen,’ zegt Noah. ‘Hij zal je... vermoorden.’

Ze kreunt even als zijn hand in haar slipje gaat. ‘Ik heb er genoeg van om bang voor hem te zijn. Het kan me niet schelen wat hij... wat hij... O, Noah...’

Hij tilt haar op en zoekt steun tegen de voordeur, die zich daardoor met een klap sluit; een geluid dat samenvalt met een deur die ergens buiten wordt gesloten.

Noah draagt Paige de woonkamer in. Hij legt haar op het tapijt en stroopt de jurk van haar lichaam, er vliegt een knoop door de kamer. Hij kust haar borsten en gaat dan omlaag. Hij trekt haar slipje uit en ze slaat haar benen om zijn nek; ze begint heftiger te kreunen en roept zijn naam.

Hij beweegt zich terug naar boven en werkt zich uit zijn spijkerbroek. Hij leunt over Paige heen en glijdt bij haar naar binnen, ze duwt haar buik omhoog. Ze vinden een ritme, eerst langzaam en dan sneller. Er stroomt een gevoel door Noah heen dat steeds intenser wordt, nog even en hij...

Dan hoort hij een deur dichtgaan. En nog een.

Hij stopt abrupt en kijkt op.

‘Er is hier iemand,’ zegt hij.

2

Noah trekt zijn onderbroek aan en gaat op zijn hurken zitten om laag te blijven. ‘Weet je zeker dat je man...’

‘Ik zou niet weten hoe.’

Ze zou niet weten hoe? John Sulzman heeft onuitputtelijke middelen tot zijn beschikking, hij behoort tot de rijken der aarde. Het is voor hem geen kunst om Paige door iemand te laten schaduwen, ze is te naïef om zoiets op te merken.

Noah haalt diep adem, zijn hartslag vertraagt en het bloed in zijn aders lijkt ijswater te zijn geworden. Hij pakt zijn spijkerbroek en vist het mes uit zijn achterzak.

‘Ga naar boven en verstop je,’ zegt hij tegen Paige.

‘Ik ga nergens heen.’

Het is niet het moment om ertegenin te gaan. Ze zou trouwens toch niet luisteren.

En daarbij, ze zijn er niet voor Paige. Ze zijn er voor hem.

Noah hoort bewegingen buiten, geen stemmen en niets opzettelijks, wat het erger maakt – ze kondigen zich niet aan. Hij houdt zich laag en sluipt de woonkamer uit; vanuit zijn ooghoek registreert hij een glimp van bewegende lichamen achter het raam, iemand die snel langs de zijkant van het huis loopt, anderen die zich naar de voordeur begeven.

Er staat een kleine legermacht voor de deur. En hij heeft niets anders dan een dakdekkersmes.

Hij sluipt door de gang naar de voordeur en weet dat het geen zin heeft om zich te verstoppen. Ze zouden hem met getrokken

pistolen gaan zoeken, ze zouden elkaar dekking geven en op elke beweging gespist zijn. Nee, hij moet ze verrassen als ze naar binnen komen, dat is zijn enige optie. Ze denken waarschijnlijk dat ze een liefdesnestje verstoren, dat hij er niet op voorbereid is. Verras ze, val aan en ontsnap.

Op hetzelfde moment dat hij de achterdeur hoort opengaan, ziet hij dat de voordeurknop langzaam wordt omgedraaid. Ze komen tegelijkertijd van twee kanten. Hij heeft eigenlijk geen enkele kans.

Maar hij bedenkt dat hij niets te verliezen heeft en zijn hand omklemt het mes nog steviger.

Hij zet een been achter zich, als een sprinter die in het startblok klaarstaat. De deurknop is nu helemaal omgedraaid, zijn hart bonst in zijn keel. De deur gaat open.

Hij duikt naar voren om met het mes uit te halen...

Een roodharige vrouw in jeans met een wapenvest om, aan een koord om haar hals bungelt een politiepenning...

Een politiepenning?

De vrouw draait zich half om en haalt uit met haar voet. Noah ziet de schoen nog op zich afkomen voordat hij wordt geraakt. De schop doet zijn hoofd achteroverslaan, zijn lichaam buigt mee en hij smaakt met zijn hoofd op de vloer; hij ziet sterren en streepjes op het plafond dansen.

‘Laat dat mes los of ik schiet,’ zegt ze kalm. ‘STPD.’

Noah knippert met zijn ogen, zijn hart slaat nog steeds als een bezetene. STPD...

Politie?

‘Laat dat mes los, Noah!’ herhaalt de roodharige vrouw terwijl achter haar andere agenten verschijnen.

‘Jesus, oké.’ Noah laat het mes op de vloer vallen. Hij proeft bloed, er schiet een verzengende pijnscheut door zijn neus en achter zijn ogen.

‘Geen beweging!’ hoort hij een andere agent naar Paige roepen. ‘Handen in de lucht!’

‘Laat haar met rust!’ roept Noah. ‘Ze heeft niets gedaan...’

‘En nu hou je je rustig, Noah, of ik zorg er persoonlijk voor dat je in het ziekenhuis zult belanden.’ De vrouw plant haar voet op zijn borst. Ondanks zijn benarde situatie – de pijn die door zijn hoofd snijdt, de angst die zijn hart doet bonzen – registreert hij de roodharige agent nu pas echt; haar opvallend lichtblauwe ogen, het glanzende rode haar dat in een staart is samengebonden, haar zelfverzekerdheid.

‘Wat... wat is dit?’ is alles wat hij uit kan brengen. De opluchting dat niemand hem zal vermoorden, verdwijnt al snel als hij steeds meer politie in zijn huis ziet verschijnen. Tien agenten, allemaal zwaarbewapend en met kogelvrije vesten aan.

Waarom?

‘Jullie hebben het recht niet dit te doen!’ roept Paige vanuit de woonkamer. Het klinkt zowel verontwaardigd als belerend; de toon van iemand uit een welgesteld milieu, een omgeving waar men niet bang voor de politie hoeft te zijn.

Het nevelige beeld van de roodharige agent die van bovenaf op hem neerkijkt, is zo’n beetje het enige wat Noah kan zien. Hij ligt in zijn onderbroek op zijn rug met haar voet op zijn borst, waarschijnlijk ook nog met een blauw oog vanwege de trap in zijn gezicht. Maar het roepen van Paige heeft iets in hem losgemaakt.

‘Dit is *mijn* huis,’ zegt hij fel terwijl hij zijn vuisten balt. ‘Als jullie een probleem met me hebben, dan had je op de deur kunnen kloppen om het me te zeggen.’

‘We hebben inderdaad een probleem met je, Noah,’ zegt ze. ‘Zo goed?’

Noah ziet rechercheur Isaac Marks, die hij al jaren kent; ze hebben samen in de klas gezeten. Marks geeft geen enkele blik van herkenning, al trekt hij even een schouder op.

De roodharige agent zegt hem op zijn buik te gaan liggen. Ze doet hem handboeien om en trekt hem overeind. Door de plotselinge beweging en de schop in zijn gezicht staat hij op zijn benen te wankelen.

‘Dit is belachelijk,’ zegt hij. ‘Heeft dokter Redmond soms weer gezegd dat ik zijn Rolex heb gejat? Zeg hem dat hij tussen de kus-

sens van de bank moet kijken.’ Het zal niet de eerste keer zijn dat een van de multimiljonairs iets kwijt is en het personeel van diefstal beschuldigt. Een filmproducent had Noah eens laten arresteren wegens het ontvreemden van zijn golfclubs, om er later achter te komen dat hij ze in de achterbak van zijn auto had laten liggen. ‘En was het werkelijk nodig om hier met z’n tienden te komen?’

‘Heb je me daarom met een mes aangevallen?’ zegt de roodharige agent. ‘Omdat je dacht dat ik je wat vragen over een horloge kwam stellen?’

‘Hij weet dat het niet over een Rolex gaat.’ Noah herkent de stem voordat hij ziet hoe Langdon James het huis in beent. Hij is al meer dan vijftien jaar de commissaris van het Southampton Town Police Department. Zijn onderkin hangt nu over zijn revers en zijn buik over zijn riem; zijn haar is volledig grijs geworden, maar hij heeft nog steeds de diepe bariton en de dikke bakkebaarden.

Wat doet de commissaris hier in godsnaam?

‘Rechercheur Murphy,’ zegt hij tegen de roodharige agent, ‘breng hem naar het bureau. Dan zal ik de huiszoeking afhandelen.’

‘Kan iemand me vertellen wat er hier aan de hand is?’ vraagt Noah. Het lukt hem niet om de angst in zijn stem te verbergen.

‘Zeker wel,’ zegt de commissaris. ‘Noah Walker, je staat onder arrest voor de moorden op Melanie Phillips en Zachary Stern.’

3

De begrafenisdienst van Melanie Phillips wordt druk bezocht, de banken van de presbyteriaanse kerk zijn vol en het publiek staat tot aan Main Street. Ze was pas twintig jaar oud en had elke dag van haar leven in Bridgehampton doorgebracht. Die arme meid zal nooit iets van de wereld zien, maar voor sommige mensen *is* de plek waar ze opgroeien hun wereld. Misschien was Melanie ook zo. Misschien wilde ze niets anders dan elke dag vispannetjes en kreeft serveren in Tasty's Diner, het lokale restaurant voor de burgers en buitenlui waar zo af en toe ook een lid van de beau monde neerstreek om 'de authentieke sfeer' te proeven.

Maar gezien haar uiterlijk – wat ik tenminste op foto's heb gezien – had ze waarschijnlijke grotere plannen. Een jonge vrouw als zij zou met haar bruine haar en perfecte maten in geen glossy misstaan. En dat was ook ongetwijfeld de reden waarom ze de aandacht van Zach Stern had getrokken, de baas van een artiestental vol beroemdheden, een man die zijn eigen privéjet had en die met enige regelmaat op de Hamptons was te vinden.

En dat was ook ongetwijfeld de reden waarom ze de aandacht van Noah Walker had getrokken, die blijkbaar op de jonge Melanie viel en haar affaire met Zach niet wist te waarderen.

Het was pas vier dagen geleden dat Stern en Melanie Phillips waren gevonden in het huis aan het strand dat Zach voor een week had gehuurd, ze waren het slachtoffer van een brute moordpartij geworden. Bruut genoeg om Melanie in een gesloten kist te begraven.

Het is dus aan Melanies plaatselijke populariteit te danken dat er zoveel mensen zijn gekomen, en ook aan de media-aandacht voor Hollywood-beroemdheid Zach Stern.

Maar er is me verteld dat het ook te danken is aan het feit dat de moorden op 7 Ocean Drive zijn gepleegd, dat onder de plaatselijke bevolking ook wel bekendstaat als 'het Moordhuis'.

De teraardebestelling vindt vlak naast de kerk plaats, waardoor de menigte die buiten de kerk stond nu bij het zuidelijke gedeelte van het kerkhof samendromt. Het moeten wel driehonderd mensen zijn, onder wie de verzamelde pers die vanaf een gepaste afstand foto's schiet.

De middagzon is fel genoeg voor samengeknepen ogen en zonnebrillen, iets waar ik niet blij mee ben. Ik ben hier gekomen om te kijken of er niet iemand tussen zit die me opvalt. Je hebt van die engerds die het leuk vinden om getuige te zijn van het verdriet dat ze hebben veroorzaakt; het is een standaardprocedure om het publiek dat zich verzamelt bij plaatsen delict en begrafenissen te checken.

'En toch vraag ik me af waarom we hier zijn, rechercheur Murphy,' zegt mijn partner, Isaac Marks.

'Ik kom haar de laatste eer bewijzen.'

'Je kende Melanie niet eens,' zegt hij.

Dat is waar, ik ken hier niemand. Lang geleden kwam ons gezin hier elke zomer, we logeerden drie volle juliweken bij oom Langdon en tante Chloe. Mijn herinneringen aan deze zomers – stranden, boottochtjes en vissen op de steiger – zijn op achtjarige leeftijd geëindigd.

Ik heb nooit geweten waarom, maar daarna stopte het. Tot ik negen maanden geleden het plaatselijke korps kwam versterken, had ik achttien jaar geen voet in de Hamptons gezet.

'Ik probeer hier een kleurtje te krijgen,' zeg ik.

'En dan is het ook nog eens zo,' zegt Isaac, die mijn opmerking negeert, 'dat we al een dader in voorarrest hebben.'

Ook waar. Gisteren hebben we Noah Walker gearresteerd. Hij wordt morgen voorgeleid aan de rechter-commissaris, maar met

een dubbele moord zal hij niet snel op borgtocht vrijkomen.

‘Mag ik er verder nog aan toevoegen,’ zegt Isaac, ‘dat dit niet eens jouw zaak is?’

En dat is ook waar. Ik had me weliswaar aangemeld om het arrestatieteam te leiden, maar ik heb niet de leiding over het onderzoek gekregen. De commissaris – mijn voornoemde oom Langdon – heeft deze zaak persoonlijk op zich genomen. De plaatselijke bevolking, met name de hooghartige miljonairs die aan het strand wonen, ging collectief door het lint toen bekend werd dat de beroemde artiestenmanager Zach Stern bruuft was vermoord in hun pittoreske stadje. Het was het soort zaak dat de commissaris zijn kop kon kosten als hij niet omzichtig te werk ging. Ik heb gehoord dat de burgemeester hem elk uur belt of er vorderingen zijn gemaakt.

Dus waarom ben ik hier, op de begrafenis van iemand die ik niet ken en bezig met een zaak die niet de mijne is? Omdat ik me verveel. Omdat ik niets meer heb meegemaakt sinds ik weg ben bij de NYPD. En omdat ik in mijn acht dienstjaren in New York meer moordzaken heb gehad dan al deze dienders uit Bridgehampton bij elkaar. Vrij vertaald: ik had deze zaak graag willen hebben, en ik baal ervan dat ik hem niet heb gekregen.

‘Wie is dat?’ vraag ik en gebaar naar een vreemd type met een groene honkbalpet op, hij heeft lang vlassig haar en morsige kleren aan. Met een griezelige, holle blik kijkt hij rusteloos om zich heen; hij kan niet stilstaan en hipt van het ene been op het andere.

Isaac doet zijn zonnebril af om beter te kunnen kijken. ‘O, dat is Aiden Willis,’ zegt hij. ‘Hij werkt voor de kerk. Misschien heeft hij Melanies graf wel gegraven.’

‘Hij ziet eruit alsof hij erin heeft geslapen.’

Isaac glimlacht zowaar. ‘Maar even serieus, Murphy. Ben je op zoek naar verdachten? Je weet weinig tot niets van deze zaak, en dan denk je zeker dat Noah Walker het niet heeft gedaan?’

‘Dat heb ik niet gezegd,’ antwoord ik.

‘Maar je ontkent het ook niet.’